

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 kwietnia 2014 r.,
w sprawie **H. K.**

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału IV
Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 stycznia 2014 r., o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu
Okręgowego w P. z dnia 11 października 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 8 stycznia 2014 r. Przewodniczący Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. odmówił przyjęcia kasacji skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 11 października 2013 r., zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 maja 2013 r. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że kasację na korzyść można wnieść wyłącznie od wyroku, którym wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Przewodniczący Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. wskazał, że wobec skazanego nie została wymierzona taka kara, zaś w kasacji nie podniesiono zarzutów odwołujących się do uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

W zażaleniu na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji obrońca skazanego podniósł, że wbrew stanowisku Przewodniczącego Wydziału IV

Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P., kasacja opierała się m.in. na zarzucie z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., bez bliższego jednak określenia, na czym miałyby polegać zaistniała w sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza.

Zażalenie nie jest zasadne. Lektura kasacji nie pozostawia wątpliwości, że ani w jej petitum, ani w uzasadnieniu nie pojawia się żaden zarzut, który można by łączyć z treścią art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. W petitum kasacji jej autor wskazał na naruszenie prawa materialnego tj. art. 191 k.k. i art. 157 § 1 k.k. oraz na naruszenie prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 2 i § 3 k.p.k. oraz art. 41 § 1 k.p.k. Można się jedynie domyślać, że obrońca skazanego w sposób oczywiście wadliwy utożsamiał zarzut naruszenia art. 41 k.p.k. z bezwzględną przyczyną odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. Wyraźne brzmienie tego ostatniego przepisu przesądza jednak, że chodzi o sytuację udziału w wydaniu orzeczenia osoby podlegającej wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k., a nie 41 k.p.k. Od profesjonalnego obrońcy należałoby oczekiwać znajomości regulacji prawnych określających podstawy kasacji, bo taki też jest powód wprowadzenia wymogu sporządzenia kasacji przez adwokata lub radcę prawnego. Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, że w petitum kasacji wskazano jako podstawę jej wniesienia, art. 398 Kodeksu postępowania cywilnego w zw. z art. 398⁴ § 1 tegoż kodeksu, zaś we wnioskach kasacyjnych zawarto stwierdzenie: „w świetle art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁹ § 1 k.p.c. wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako skargi oczywiście uzasadnionej i zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 4 wnoszę o uniewinnienie (...)”.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w sentencji.